SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 364/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. J. st., správcu konkurznej podstaty úpadcu B., a. s. v konkurze, B., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. L. J., s. r. o., R., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. L. J., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 36/2008 z 12. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. J. st., správcu konkurznej podstaty úpadcu B., a. s. v konkurze, o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2010 doručená sťažnosť JUDr. J. J. st., správcu konkurznej podstaty úpadcu B., a. s. v konkurze, B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obo 36/2008 z 12. augusta 2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 2. júla 2010.

Podaním doručeným ústavnému súdu 22. júla 2010 sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ podaním zo dňa 18. 4. 2001 podal Krajskému súdu v Košiciach návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal vyslovenia právnej neúčinnosti v žalobe podrobne označených právnych úkonov dlžníka, predmetom ktorých bol v podstate prevod nehnuteľného a hnuteľného majetku dlžníka v znalecky určenej hodnote 303.277.379,77,-Sk za kúpnu cenu 162.065.434,98,-Sk.

Krajský súd v Košiciach dňa 3. 9. 2001 vydal Rozsudok sp. zn. 3 Cb 361/01, ktorým nariadil určil, že vo výroku označené kúpne zmluvy a zmluva o postúpení a prevzatí dodávateľských záväzkov z 19. 7. 1995, tvoriace prílohu rozsudku sú právne neúčinné a žalovaný je povinný vrátiť nehnuteľné a hnuteľné veci z týchto zmlúv žalobcovi v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd súčasne určil, že žalovaný je povinný strpieť ich speňaženie v prospech konkurznej podstaty a v prípade, že nie je možné ich vrátenie, je povinný ušlú finančnú čiastku uhradiť v prospech majetkovej podstaty. Žalovaného súčasne zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania.

Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd SR vydal dňa 10. 12. 2002 Uznesenie sp. zn. 7 Obo 133/02, 7Obo 135/02 ktorým Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cb 361/01 dňa 3. 9. 2001 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd Košice potom dňa 11. 11. 2005 vydal Rozsudok sp. zn. 3Cb/361/2001-469, ktorým žalobu zamietol.

Na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd SR dňa 12. 8. 2009 vydal Rozsudok sp. zn. 1 Obo 36/2008, ktorým Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 3Cb/361/2001-469 zo dňa 11. 11. 2005 potvrdzuje. Súčasne s tým zmenil Rozsudok toho istého súdu z 27. 12. 2005 (o náhrade trov konania) tak, že žalobca je povinný žalovanému zaplatiť náhradu

trov prvostupňového konania vo výške 187,81 eur na účet jeho právneho zástupcu. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. ...

Nakoľko sa sťažovateľ domnieval, že citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo 36/2008 zo dňa 12. 8. 2009 bol porušený zákon, podaním z 29. 12. 2009 podal podnet Generálnemu prokurátorovi SR na podanie mimoriadneho dovolania proti tomuto rozhodnutiu v zmysle ustanovenia § 243e ods. 1 a nasl. OSP.

Listom zo dňa 18. 3. 2010 sp. zn. VI/2 Pz 46/10-10 Generálna prokuratúra SR sťažovateľovi oznámila, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania odkladá bez podania uvedeného mimoriadneho opravného prostriedku.

Sťažovateľ v záujme vyčerpania všetkých prípustných prostriedkov, ktoré by mohli viesť k zmene vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, následne listom z 4. 5. 2010 podal Generálnemu prokurátorovi podnet na preskúmanie postupu podriadeného prokurátora s návrhom na prijatie prokurátorského opatrenia a podanie mimoriadneho dovolania. Listom zo dňa 20. 5. 2010 sp. zn. VI/2 Pz 269/10-4 Generálna prokuratúra SR sťažovateľovi oznámila, že opakovaný podnet odkladá bez podania uvedeného mimoriadneho dovolania.“

Sťažovateľ považuje skutkové a právne závery rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 36/2008 z 12. augusta 2009 za *„zjavne nedôvodné a arbitrárne, a z ústavného hľadiska neudržateľné, pričom majú za následok porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie a porušenie práva na súdnu ochranu“.*

Podľa názoru sťažovateľa: „... namietané rozhodnutie je charakterizované absenciou riadneho a preskúmateľného odôvodnenia. ...

Sťažovateľ sa domnieva, že odvolací súd v danej veci nevychádzal zo správneho právneho posúdenia pre danú vec rozhodných skutočností. Nesprávnosť právnych úvah odvolacieho súdu možno vzhliadať v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 15 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní na daný prípad. ...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. J. J. st., advokáta so sídlom B., správcu konkurznej podstaty úpadcu – B. a. s. v konkurze, B., ..., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo 36/2008 zo dňa 12. 8. 2009, porušené bolo.

2. Zrušuje sa Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo 36/2008 zo dňa 12. 8. 2009, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 303,31,-Eur, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny záver, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02), pretože jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Na rozdiel od dovolania, ktoré má neúspešný účastník konania priamo k dispozícii (môže ho sám podať), na podanie mimoriadneho dovolania je oprávnený iba generálny prokurátor Slovenskej republiky. Samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. I. ÚS 67/02).

Na plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemá vplyv doručenie oznámenia o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ale rozhodujúci je dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (II. ÚS 357/06). *V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu* sp. zn. 1 Obo 36/2008 z 12. augusta 2009 nadobudol právoplatnosť 22. septembra 2009. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 6. júla 2010, z čoho vyplýva, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010